

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

[24/08/2024 - 06:56 - anhlibrary]

Như chúng tôi hứa hôm trước, thì kể từ cái buổi giảng vừa rồi trở đi thì chúng tôi sẽ hướng dẫn các vị học các cái chương, tức là học nguyên bộ đó, học nguyên bộ cái bộ Thắng Pháp Tập Yếu tức là cái giáo lý, cái kiến thức căn bản về A Tì Đàm đề:

- Một là các vị tự học tốt hơn.

- Còn hai nữa là các vị mù tịt thì có cái khái niệm biết cái A Tì Đàm nó là cái gì, biết nó là cái gì thì đầu nó không có thời gian học hoặc không có ý thích học ít ra cũng biết A Tì Đàm là cái gì, nghe người ta nói không biết gì hết. A Tì Đàm là nói về những gì trong ta, ngoài ta ra, chung quanh ta, xa hoặc gần không có giới hạn, để chúng ta hiểu rằng mình là ai, mình là cái gì, giữa cái trời đất vũ trụ này, và cái gọi là trời đất vũ trụ, thật ra nó là cái gì, và cái chuyện mà mình cần phải làm ngay bây giờ nó là cái chuyện gì? cái đó là cái quan trọng. Đó là mấy cái:

- Mình là ai, mình là cái gì trong cuộc đời này?

- Và cái gọi là cuộc đời này, là thế giới, là vũ trụ thật ra nó là cái gì?.

- Và cái thứ ba nữa đó là ngay bây giờ mình cần phải làm gì?

Đó là nội dung A Tì Đàm. Chứ A Tì Đàm không phải là một cái bộ môn giáo lý mà thuần túy lý luận cho vui như nhiều người hiểu lầm. Thì tuần trước chúng tôi giới thiệu cho các vị về cái khái niệm người và cõi có nghĩa là chủng loài chúng sinh và các cảnh giới một cách sơ sài, sơ sài. Tôi chỉ ôn lại thôi, thì trước hết là phải nhắc lại cái cấu trúc của vũ trụ và chúng sinh nó chỉ gồm có hai thứ thôi: đó là cái phần hồn và phần xác, tôi cố tránh không dùng từ Phật học, cái phần hồn và phần xác, cái phần vật chất và phần tinh thần, thì cái gì mà nó thuộc về chúng sinh thì bên cạnh cái yếu tố vật chất nó còn có yếu tố tinh thần. Cái gì ở ngoài chúng sinh thì nó chỉ là vật chất thôi. Cái gọi là vật chất ở đây thì mình có trăm ngàn cách để phân tích, để giải thích. Nhưng mà nói gọn lại thì nền tảng của vật chất theo trong Kinh, theo giáo lý A Tì Đàm thì nền tảng của vật chất nó chỉ là những trạng thái mà gom gọn lại là bốn trạng thái: Cứng, mềm, mịn, nhám, nặng, nhẹ thì gọi là đất có nghĩa là kể cả những phân tử, những nguyên tử, những điện tử, nhưng quang tử, những proton, photon và electron thì nó đều là đều có đủ bốn cái thành tố đó, có nghĩa là đất, nước, lửa, gió.

- Đất ở đây có nghĩa là cái gì mà nặng, nhẹ, mịn, nhám, cứng, mềm có thể choáng chỗ hoặc không có choáng chỗ, rồi.

- Cái trạng thái thôi, trạng thái hai là nước, đất, nước, lửa, gió. Thì nước cũng chỉ là trạng thái thôi chứ không phải nước theo cái nghĩa thông thường của mình, thì nước trong A Tì Đàm nó là cái trạng thái tan chảy, ngưng tụ, và kết dính, thì cái trạng thái đó được gọi là nước: tan chảy, ngưng tụ và kết dính.

- Cái thứ ba là lửa, thì lửa trong A Tì Đàm là tất cả các nhiệt: độ nóng lạnh cỡ nào thì cũng đều gọi chung là lửa, cái khía cạnh nhiệt độ của vật chất thì gọi là lửa.

- Còn gió tức là cái trạng thái xê dịch, di động, thúc đẩy, trương phồng, áp suất, xê dịch, thúc đẩy, có cái xê dịch, nhớ từng chữ nha: xê dịch, thúc đẩy, trương phồng, áp suất, nén, dòn, hoặc là xê dịch, nhúc nhích, dờn dờn, thì các trạng thái đó gồm chung là gió.[4:40]

[26/08/2024 - 06:55 - anhlibrary]

Còn nói về phần hồn thì chúng sinh nó gồm có hai trường hợp đó là Thiện và ác, Thánh nhân thì nằm ngoài Thiện ác, còn phàm phu thì có hai cái Thiện và ác, có lúc sống thiện, có lúc sống ác. Sống thiện thì là mình sống với không phải chỉ có một cái tâm thiện, không phải có một cái tâm thiện rồi mình sống với nó, không phải mà được gọi là Tâm thiện ở đây là nó gồm cái ba thành tố, đó là cái biết không có Thiện, Ác, Phàm, Thánh.

Cái biết đó gọi là Tâm thức, nó cộng với các cái Tâm sở, Tâm sở ở đây nó có gồm có những cái Tâm Sở trung tính không thiện ác, các vị nghe cái này muốn tìm hiểu phải ghi xuống, những Tâm sở trung tính, những Tâm sở này nó giúp cho cái Tâm thức hoàn tất cái biết, nhưng còn Thiện ác tính sao? Cộng tiếp, cộng tiếp, tâm thức là cái biết nó là con số 1 đi, rồi các cái Tâm sở Trung tính mà đi kèm với nó không có Thiện Ác nha thì nó gồm có 13 nữa, nó giúp cho cái Tâm thức nó hoàn

tất cái chức năng ghi nhận những nhận thức, nhận biết. Còn thiện ác mình phải cộng tiếp: 1 + 13 + 14 thành tổ tâm lý tiêu cực nó cho ra tâm xấu, tâm ác, tâm bất thiện.

Cái này tôi giảng vì lòng từ bi, chứ còn cái này phải học trực tiếp chứ còn tôi nghe nhiều người họ nói là học qua online như thế này là không có hiểu, ít ra cho các vị có khái niệm, vấn đề nghe và người Việt Nam nếu tôi không có làm là mình không có cái thói quen ghi chép hoặc làm biếng chứ đúng ra là mình lấy note, lấy ghi chú nó dễ nhớ hơn, rồi.

Cái Tâm thiện cũng là 1 + 13 không phải cộng 14 mà cộng 25, những thành tố tâm lý tích cực, thì cái gọi là chủng loại chúng sinh là sao?

Thì cái loài sống nhiều với tâm ác, sống nhiều với tâm ác thì nó sẽ trở thành, trở thành một cái chủng loại chúng sanh nào đó, nó trở thành bằng cách nào ta? bằng cách là tái sinh, tức là hết kiếp sống này nè thì mình tái sinh vào những cái chủng loại những cái thân phận, cái hình hài mà nó tương ứng với cái xấu, cái ác, cái bất thiện của mình trong quá khứ.

Thí dụ: làm con ong, cái kiến, rồi chó, heo, mèo, gà rồi trâu, bò hoặc là mình sống nhiều với tâm lành thì sẽ tái sinh vào những cảnh giới trời, người, Chư thiên và loài người, nhưng mà không có vĩnh viễn nha, không có vĩnh viễn, tức là mình có bất thiện cỡ nào đi nữa, mình có sa đọa bao lâu đi nữa thì sẽ có một lúc mình trở lại cái thân phận trời, người. Ở đâu, ở đâu? cái gì nó đẩy mình trở lại vậy? đó là cái thiện nghiệp trong vô số kiếp luân hồi, vô số kiếp, dòng luân hồi nó dài thăm thẳm, chính ở trong Tăng Chi Đức Phật Ngài dạy: sữa mẹ mà mình bú trong dòng luân hồi của mỗi người, mỗi người, mỗi người đó nha, cái sữa mẹ mình bú nó nhiều còn hơn là nước trong bốn biển, nước mắt và máu mà mình đổ ra trong dòng luân hồi của mỗi người nó nhiều hơn nước trong bốn biển, Thái Bình Dương, Đại Tây Dương, Bắc Băng Dương, Ấn Độ Dương coi như là nó không có bằng, số nước trong bốn biển nó không có nhiều bằng sữa mẹ, máu và nước mắt mà mình đổ ra trong vòng luân hồi đó giờ, quý vị thấy khiếp. Trên cái dòng sanh tử thăm thẳm đó, chúng ta có vô số cái ác nghiệp và thiện nghiệp, những khi mà cái ác nghiệp mà nó trở thì nó đưa chúng ta vào những cảnh giới nào đó thấp kém, đau khổ, tăm tối mù mịt, rồi khi mà mình đang bị sa đọa như vậy mà nhằm cái lúc thiện nghiệp nào đó trong quá khứ mà nó trở quả thì chúng ta lại trôi lên, cái vấn đề là khi chúng ta trôi lên mà chúng ta gặp cái môi trường sống mà văn hóa, văn minh mà lại gặp mình sư thiện hữu bạn lành thầy tốt thì đi đâu hướng dẫn mình, làm lành lánh dữ thì khá, còn nếu mà mình từ con ong cái kiến mà mình trôi lên mà mình không gặp bạn lành thì mình tiếp tục sống bậy bạ là mình lọt xuống trở lại nữa. Nó khổ vậy, nó khổ cái chỗ đó, nó khổ cái chỗ cái cơ hội mà mình trôi lên thì nó cũng hơi hiếm, tại vì sao? Vì cái nghiệp quá khứ, thì nghiệp lành ngày xưa thì đến lúc nó trở thì nó cho mình lên. Tại sao gọi là hiếm? hiếm ở đây có nghĩa là bởi vì cái khuynh hướng tâm lý của mình cái ác nó nhiều hơn cái thiện, nó lấn, nó lấn. Ở trong Phật giáo mình vốn không có chuyện bù trừ nhưng có chuyện lấn lướt, nhớ nha, ghi cái câu này: không có cái chuyện bù trừ nhưng có cái lấn lướt.

Bù trừ là sao? Bù trừ có nghĩa là lấy cái này bù cái kia thì không có, thí dụ như tôi đi ăn cướp, tôi lấy tiền đó đi cất chùa thì cái phước đó nó xóa đi cái tội ăn cướp, cái đó là bậy, nha, không có cái chuyện đó, không có cái chuyện mà đi ăn cướp, giết người, đốt nhà, xong xuôi rồi lấy cái tiền đó về cất chùa, lấy cái phước đó nó đẹp, nó xóa sạch, nó chuộc được, nó chuộc được cái tội ác kia, không. Nhưng mà lấn lướt là gì? ở trong Trung bộ kinh cái bài Đại Nghiệp phân biệt, cuối Kinh Ngài có dạy có 4 trường hợp:

Là có trường hợp cái thiện nghiệp mạnh nó lấn cái thiện nghiệp yếu tức là thay vì vào thời điểm đó là mình được một cái quả lành nhỏ nhỏ, nhưng mà lúc đó nó có một cái thiện nghiệp nó mạnh hơn thì nó đẹp cái kia thì cái nghiệp lớn, mạnh nó sẽ trở quả. Như vậy thì có hai trường hợp thiện và hai trường hợp ác, nghĩa là:

- Nghiệp thiện mạnh nó lấn cái nghiệp yếu.

- Hoặc là thiện mạnh nó lấn cái ác yếu. Rồi cái ác cũng vậy.

- Cái ác mạnh nó lấn cái ác yếu. Có nghĩa là ngay lúc đó lẽ ra là mình có bị hai cái nghiệp, một là bị người ta đánh, hai là bị người ta giết, nhưng cái nghiệp bị giết đương nhiên nó nặng hơn rồi, thì lúc đó mình bị giết xong rồi, là cái vụ đánh coi như bỏ qua. Đó, như vậy là cái nghiệp Thiện, nghiệp ác cũng có hai trường hợp:

- Ác mạnh nó lấn ác yếu.

- Rồi ác mạnh nó lấn cái thiện yếu.

Mà cái bị lấn có mất không? chưa chắc, chưa chắc, là sao? Có nghĩa là nó lấn đến mức nào đó nó hết cái thời hạn cho quả thì nó trở thành vô hiệu nghiệp. Vô Hiệu Nghiệp (ahosikamma), vô hiệu nghiệp nó lấn lướt nó hết cái hạn cho quả, nhưng mà có một điều là cái thời gian mà gọi là cái hạn của nó thì ngắn dài rất là khó nói, bởi vì tùy cái nghiệp mạnh yếu nữa, và lâu mau, nghĩa là mình tạo cái nghiệp đó bao lâu rồi, và cái nghiệp đó lúc mình tạo bằng cái tâm mạnh hay yếu, đối tượng nó ra sao, đối tượng mình nhắm tới tạo nghiệp nó ra sao? Cho nên nói gọn là mạnh yếu, cho nên nói lấn là lấn vậy, tại vì bữa đó nó trở quả, cái giờ đó nó cho quả, cái phút đó nó cho quả nhưng cái nghiệp khác mạnh hơn nó lấn, nó lấn nhưng mà nó vẫn nằm ở đó nó chờ, nó chờ cái lúc nào mà có cái cơ hội là nó trở, đó. Bởi vậy mà nó trở thành vô hiệu là hiếm, rồi. Cho nên, nói thì phải nói cho hết vậy đó, nói ôn chứ là mình học bài mới rồi.

Thì là chủng loại chúng sinh là sao? Như tôi vừa nói dài dòng này giờ, là do cái nghiệp thiện, nghiệp ác mình đi vào một cái thân phận, một cái hình hài nào đó, một cái chủng loại chúng sinh nào đó và cái thân phận đó không phải vĩnh viễn, nó cứ trôi lên, lặn xuống, nó trôi lên, lặn xuống, lúc siêu, lúc đọa. Nhớ cái này, cái chủng loại ở đâu ra? Là do cái kiểu sống của mình. Chính cái đời sống tâm lý của mình nó dẫn đến cái chuyện mình đi vào chủng loại nào.

Tiếp theo là cảnh giới, đã có chủng loại phải có không gian cư trú chứ, phải có chứ, phải có, có người phải có cảnh chứ. Cái không gian cư trú ấy nó phải tương ứng với cái chủng loại chúng sinh đó, tương ứng là sao? thí dụ như cũng trên cái mặt đất này nhưng mà mình làm chó, làm heo thì cái chỗ ở của mình làm sao nó giống con người được, con chó con heo làm sao mà chần êm nệm ấm, quần là áo lụa, mà cung son gác tía, nhà cao cửa rộng được.

Cũng là trên mặt đất này chứ không phải là địa ngục, không phải là cảnh giới gì cao xa, trên mặt đất này nè nhưng mà cái nghiệp nó khiến cho cái cảnh giới cư trú nó khác nhau ngay trên một cảnh giới đó nha, trên một cái không gian, trong một không gian mà có nhiều cảnh giới khác nhau mình thấy có một cái khác biệt rất là lớn giữa căn nhà ở Phú Mỹ Hưng và cái căn nhà lụp sụp ở quận 8 bên bờ Bình Đông, bên Rạch Cát, bên quận 8 là mình thấy rất là khác, khác lắm luôn, cầu Rạch ông, TânQquy, Nhà Bé, đó. Ngày xưa chứ bây giờ chúng tôi hết biết rồi. Ngày xưa mình nghe nói quận 8, quận 8 là ai cũng ngán, bởi vì bên đó là ruộng, ruộng, mang tiếng là Saigon, nhưng bên đó là ruộng, mang tiếng là Saigon, là ven đô là Việt Nam nhưng mà mình thấy rõ ràng là cai người mà sống ở quận 3, quận 1, quận 10, quận 5 là nó khác, khác lắm luôn, như là cái cỏi riêng quận 3, quận 1, quận 5, quận 10. Trong khi đó mình nhích lên một chút ra tới quận 8 là thấy trớt quớt, bây giờ mình có ba cái Thảo Điền, quận 2, Phú Mỹ Hưng gì đó, là mình thấy đời sống nó khác biệt, khác xa lắm mấy cái xóm lao động, mấy cái xóm lao động, mấy cái khu nhà cấp bốn, xóm ổ chuột ngày xưa mà ở bên bờ kênh Thị Nghè tôi hay nói hoài, cảnh giới nó ở đâu? là nó ứng với hai thứ nha, nhớ nha, cái này phải ghi, cái gọi là cảnh giới tái sinh nó ứng với một trong hai thứ:

- Một là nó ứng với cái tâm thức của mình, mình mà tâm thức nó hạn hẹp. Thí dụ: như là đói ăn, khát uống, giao phối và tự vệ, thì bắt buộc mình phải đi vào thế giới thấp kém đó là cảnh giới tương ứng với tâm lý.

- Trường hợp thứ hai: cảnh giới tương ứng với tiền nghiệp, tức có nghĩa là trường hợp tâm lý mình không có tệ, nhưng do tiền nghiệp lúc nó trở bắt buộc mình phải chung vô cái chỗ thấp kém. Thí dụ như Bồ Tát: Bồ Tát kể từ lúc được thọ ký là coi như là một nhân vật đặc biệt nhất trong vũ trụ, trong vô lượng vũ trụ, vô lượng vũ trụ, khi mà một vị phát nguyện thành Phật đã được thọ ký là vị đó trong tiếng Pali có hai cái từ là niyata-bodhisatta là Bồ Tát nhất định, Bồ tát cố định không có dời đổi chí nguyện.

Từ thứ hai đó là “buddhaṅkura”. “Aṅkura” là cái mầm, cái chồi, cái mục măng, mà “aṅkura” là mầm, chồi, măng, mà “buddhaṅkura” có nghĩa là cái vị Phật tương lai mà hiện đang ở cái mức độ bắt đầu, ở giai đoạn bắt đầu nhưng chắc chắn, chắc chắn. Chẳng hạn như mình có lớp mầm, lớp mẫu giáo, nhưng mà mấy đứa học lớp mầm, lớp mẫu giáo thì chưa chắc, chưa chắc sau này nó học hết tiểu học chứ đừng nói học trung học, đại học nha. Nhưng mà bên Bồ Tát đạo là khác, khi mà gọi “buddhaṅkura” cái mầm, cái mầm mà mầm Phật Đà đó thì bắt buộc phải thành bởi vì mình được Chư Phật thọ ký. Tại sao mà có chuyện đặc biệt này, là bởi vì Chư Phật không có nói hai lời, Chư Phật thấy chính xác 100% không có khác đi Chư Phật mới nói cho nên mình phải tu tập ở cái tầm

nào đến mức Chư Phật Ngài biết rằng mình không có đòi hỏi được nữa thì mới thọ ký. Chử thọ ký hoặc là huyền ký trong tiếng Pali “byākaroti”, danh từ là “byākaraṇa” cho nên nghe mình tưởng cái gì ghê gớm nhưng mà đó chỉ là xác nhận, là tiên đoán thôi, tiên đoán, xác nhận thôi, claim, Mỹ kêu là claim, tiên đoán và xác nhận chứ còn không phải là Chư Phật thêm bớt gì trong cái đạo nghiệp của vị Bồ Tát, không có, 100% vị Bồ Tát tự quyết, tự xử, tự lo mọi thứ, có một điều là cái theo nguyên tắc, theo cái luật của vũ trụ khi mà mình phát nguyện thành Phật mà cái công đức tu hành của mình đến một lúc nào đó mà nó đủ, trở thành không thể đòi hỏi, bắt thối chuyển, lúc đó chư Phật sẽ thọ ký cho mình. Mà khi Chư Phật đã nói rồi thì không bao giờ khác đi được, đó gọi là Bồ tát cố định hay là Bồ tát bất thối. Vậy đó, khi đã là Bồ tát bất thối rồi đó cũng có nhiều cái kiếp cũng làm rất là nhiều cái ác nghiệp. Phàm mà, ác nghiệp, mà đã là ác nghiệp thì sao? cái khả năng đọa là đương nhiên, cố nhiên, dĩ nhiên. Cho nên trường hợp đọa có hai:

- Một là cảnh giới sa đọa, nói chung là đọa và siêu. Nhưng mà trường hợp một là cái cảnh giới đó nó tương ứng với tâm lý của mình.

- Trường hợp thứ hai là nó tương ứng với nghiệp của mình, nhớ nha. Nhớ ghi hai cái này, nhớ ghi hai cái này, mà nếu cái cảnh giới đó là nó tương ứng với tâm thức của mình thì coi như mình ở lâu lắm. Thí dụ: như Ngài Mahākaccāyana, là Đệ nhất luận nghĩa có khả năng diễn bài, giảng giải rộng rãi những cái lời Phật vấn tắt. Trong Kinh nói vị này suốt một trăm ngàn đại kiếp không có biết đọa là gì, bởi vì cái tâm lành, tâm sạch, tâm hướng thượng, hướng thiện, lành, sạch, hướng thượng, hướng thiện, cứ là sanh ra là cứ làm lành, làm thiện rồi cứ lại tiếp tục như vậy hoài hoài hoài, không có rớt được, không có rớt xuống, không có bị đọa, 100 ngàn đại kiếp như vậy, đại kiếp trái đất chứ không phải kiếp sống, nhưng mà cái trường hợp đó được gọi là cảnh giới tương ứng với tâm thức. Cái đó thì bền đó, còn cái cảnh giới mà nó tương ứng với tiền nghiệp thì không chắc. Thí dụ như Bồ tát cố kiếp Ngài phải đi xuống địa ngục, có lúc Ngài phải làm chó, làm bò. Thí dụ như làm con chim, con cá gì đó thì cái đó là cảnh giới tương ứng với nghiệp thôi, một cái mảnh vụn của nghiệp trong quá khứ, trong tiếng Pali gọi là kamma-chidā, là cái gap. Trong tiếng mỹ gọi là gap, cái khe hở. Tức là nghiệp lành lâu lâu có mấy cái khe hở bất thiện và có nhiều người sống bất thiện, lâu lâu có mấy khe lành. Cho nên, họ đang bị đọa, tự nhiên có những lúc họ trôi lên OK trong một hai kiếp rồi họ lặn xuống tiếp, còn có một vài vị, có những vị mà cái thiện nó nhiều mà cái ác nó ít thì thỉnh thoảng nó lâu lâu cũng có cái khe để cho mình lặn xuống một chút ít lâu rồi mình trôi lên, lâu lâu lặn xuống một chút, còn mấy anh nghiệp ác nhiều lâu lâu anh trôi lên một chút, anh này lâu lâu lặn xuống một chút vậy đó, rồi.

Như vậy đọa đây có hai, cái cảnh giới cư trú có hai:

- Một là thuận ứng với tâm thức của mình

- Hai là thuận ứng với tiền nghiệp của mình nha, rồi. Đó là tôi ôn lại bài cũ, còn bài hôm nay là bài mới là bài: Cấu trúc và vận hành tâm thức của chúng sanh.

Thấy cái tựa thấy ghê không? tôi chỉ nói có 3 phút thôi, chỉ có 3 phút thôi. Cấu trúc và vận hành của đời sống tâm lý chúng sanh, thì cái cấu trúc học rồi, học rồi, có nghĩa là : 1+13 +14, 1+13+25. Nếu bà con nào thấy đuối quá thì có hai cách:

- Một là ngay bây giờ online tự học hoặc là tìm đến Thầy bạn, ngay bây giờ tự online tìm học, tự học hoặc là tìm thầy bạn học nhóm.

Cái trường hợp hai, cái chọn lựa hai đó chính là nếu muốn học với chúng tôi thì bắt buộc quý vị phải học trực tiếp, về Thụy Sĩ hoặc là qua Kalama, Mỹ thì không có duyên, Mỹ thì không có duyên, về đây chúng tôi đã từ chối tất cả các cái lời mời, tất cả các cái lời mời, có trường hợp chúng tôi từ chối thẳng, rồi chúng tôi không có trả lời luôn tin nhắn, bởi vì bữa nay nói luôn là chúng tôi mới nghe bà con than phiền tại sao Sư hay than? Đó là sự thật. Già rồi, mà cứ tới giảng ABC, giảng xong mà bà con lại quên sạch. Tôi đã biết cái đó rành lắm, bà con quên sạch rồi có cái này nói ra dễ hiểu lắm nhưng mà đã nói rồi thì nói luôn là bà con không có cái chọn lựa, không có biết mình cần cái gì, nghe nói có ông thầy, ông sư nào mở lớp, rồi cũng nhào tới học, học xong đến bữa cũng theo thầy tư nước lạnh, thầy tám nước sôi tùm lum hết. Tôi vì đó mà tôi hơn năn. Quý vị không có lập trường, không có cái niềm tin, không có xác tín để mà biết mình cần cái gì đó thì bây giờ có 800 ông thầy, có 800 lớp học thì quý vị cũng không có khá lên được, tại vì chính các vị biết là các vị cũng không biết mình cần cái gì. Chính mình mà mình không biết thì ai mà dám kiểm mình chi, ai

mà dám tìm tới. Bây giờ mình có mời người ta, mình có tổ chức lớp lang mời người ta, người ta cũng không dám về đó, bởi vì người ta thấy trước là mình, người ta không biết mình...người ta thấy trước là mình không có lập trường, người ta biết chỉ cần người ta quay lưng đi một cái là mình, một là mình buông xuôi, hai nữa là thầy bà bây giờ thì cái này tôi cũng nói thiệt luôn là tôi dốt, tôi nói không phải khiêm tốn nha, NO, NO không phải khiêm tốn, cái này nói thiệt, tôi mở mắt ra cho quý vị nhìn tôi nè, tôi dốt, trong hàng ngũ tăng già tôi là người dốt. Nhưng có cái này thà là tôi giảng xong quý vị đi hỏi ông Sư Miến Điện quý vị nói ông Sư Toại Khanh mới vừa giảng vậy đó thì tôi yên tâm, chứ còn quý vị đi hỏi mấy cái ông Sư Tích Lan, ông Sư Thái lan, ông Sư Campuchia..v.v.. thì tôi rất là sợ, bởi vì Thầy bà thường là choảng nhau, Thầy bà là choảng nhau, tôi chỉ tin có Miến Điện thôi. Tôi giảng xong quý vị đi hỏi ông Sư Miến Điện thì tôi yên tâm, chứ còn ngoài Miến Điện thì tôi không tin ai. Cái đó là cái câu nói rất là dễ giận đó nha, nhưng mà phải nói thiệt là lý do tại sao tôi từ chối là vậy, tại sao tôi ngán Úc là chỗ đó. Đã bao nhiêu lần rồi, không phải tôi rình mà tình cờ thôi, tức là cứ có một vị đến Úc, rồi bà con ta nói nhang đèn, hương đăng rầm rộ cũng chứng tỏ mình ham tu, ham học, thầy bà vừa rút một cái là mời tiếp một vị khác mà hai cái vị này choảng nhau về quan điểm, chửi nhau về quan điểm mình biết chắc luôn, rồi cũng nhang đèn, cũng rầm rộ, trải chiếu hoa, rồi cung nghinh, rồi võng lộng nghi trượng thì tôi ngồi tôi thắc mắc, tôi nói ủa lạ vậy ta? bởi vì họ muốn cái gì, họ muốn cái gì? mình không biết, cứ hỏi thuốc nam, hỏi thuốc bắc, hỏi thuốc tây. Đương nhiên mình tu là mình tu nói riêng và đời sống mình nói chung là mình có quyền chọn lựa nhưng mà có một điều tùy trường hợp không phải lúc nào cũng vậy thì người ta không biết mình muốn cái gì, quý vị nghĩ sao? Bây giờ tôi ví dụ nè. Tôi biết rằng trong số những người tôi quen ở ngoài Bắc có một người chuyên gia gọi là chuyên viên hướng dẫn về Yoga, trong nam tôi biết một người chuyên viên hướng dẫn dưỡng sinh Thái Cực Quyền, rồi một người ở miền Tây là dạy về Dịch Cân Kinh thì mấy cái này nó tốt dữ lắm nhưng mà quý vị thấy là cái người hướng dẫn tôi là tập Yoga ngoài Hà Nội. Tôi đang ví dụ thôi nha. Tôi đang ví dụ chứ chuyện đó không có. Tôi đang ví dụ, thì tôi gặp cái bà Yoga là tôi nhào theo bà đâu được có..thì tôi tổ chức mời bà về mà, tôi với mấy chục mạng nữa về cái là bà hướng dẫn đâu được tuần lễ, 10 ngày gì... Bà vừa đi xong rồi, tôi rước cái ông Thái Cực Quyền về. Thì cái ông Thái Cực Quyền ở đâu được có tuần lễ, 10 ngày ở đi, rồi tôi rước cái ông Dịch Cân Kinh, rồi Ngũ Cầm Hí. Rồi ông vừa đi xong là bắt đầu tôi đi rước qua ông thầy tư nước lạnh, tám nước nóng, nước sôi, đạo dừa, đạo ổi gì đó. Về tôi cũng bắt ấn, trì chú, phun nước lạnh gì tùm lum hết. Thì mấy cái người mà dạy Yoga, dạy Thái Cực Quyền họ mới hoang mang là không biết là tôi muốn cái gì. Chứ không phải là họ không có muốn mình thờ họ. Không phải. Nhưng cái mà họ hoang mang là họ không biết tôi muốn cái gì. Thế là lần sau tôi mời họ sợ. Tại vì cái nào ra cái đó. Thấy chưa? Đấy. Đó là lý do tại sao mà chúng tôi ngán thiệt.

Thì cái lớp thứ năm này nè, chúng tôi nhận lời và vẫn tiếp tục duy trì tới hôm nay chỉ vì một cái niềm tin nhỏ xíu thôi. Tức là có những người họ muốn cầu đạo mà bơ vơ, thì chúng tôi chỉ gọi ý cho họ rằng là cái hộp quẹt tôi thì không có gas. Hộp quẹt tôi chỉ có viên đá lửa thôi. Rồi tôi đứng ở cuối đường tôi xẹt xẹt xẹt xẹt vậy nè, cho họ thấy rằng là nếu You muốn, thì You đi về cái hướng này nè. Ở trong đây You có tới 100 thứ You lựa chọn. Not me only. Nha. Không phải chỉ riêng mình tôi đâu, không phải. Nhưng mà ít ra tôi, hộp quẹt tôi không có gas, không có xăng, tôi chỉ có có một viên đá lửa, tôi cứ đứng cuối đường tôi xẹt xẹt xẹt xẹt. Tôi là muốn cái gì thì lại đây nè, lại đây nó có nguyên một rổ ở đây nè. Đèn pin, đèn điện, đèn gas, đèn dầu, đèn solar thì tùm lum đây nè. Nhưng mà khả năng tôi chỉ có hộp quẹt hết gas, phải không? Thì cái lớp thứ năm này là nó chỉ là viên đá lửa. Còn chuyện các vị sau khi mà thấy xẹt xẹt như vậy các vị về các vị tìm cái gì đó, thì cái đó nó không có nằm trong phạm vi là trách nhiệm của chúng tôi, Nha.[28:03]

[27/08/2024 - 12:32 - anhlibrary]

Thì sáng nay là tôi giảng về cái bài tiếp theo đó là Cấu Trúc Và Vận Hành Của Đời Sống Tâm Thức. Nghe nó ghê gớm nhưng mà nó đơn giản thế này. Cái cấu trúc thì này mình học rồi.

1+13+14, 1+13+25 đó. Thì đó là cấu trúc của nó đó.

Còn cái vận hành của nó là sao? Tôi chỉ nói mấy câu thôi rồi tôi dẹp tôi không giảng nữa. Xong bữa này.

Toàn bộ đời sống của chúng ta nó chỉ là một chuỗi dài của hai thứ Tâm, hai thứ Tâm thức đó là Tâm nhân và Tâm quả. Học cái này mới thấy ghê nè. Có nghĩa là do cái Tiền nghiệp quá khứ mà chúng ta có 6 Căn đời này, nhớ nha. Do Tiền nghiệp quá khứ mà chúng ta có 6 Căn đời này, và mỗi lần từ trong quá khứ đi đến hiện tại và tương lai, mỗi lần mà chúng ta làm một cái nghiệp thiện, nghiệp ác, tốt, xấu nói chung, thì nó cho ra hai thứ Quả. Đó là cái Quả Bình Sinh và Quả Tái Sinh. Cái Quả Tái Sinh là tâm đi đầu thai cõi này, cõi kia. Còn cái Quả Bình Sinh là những gì mà mình nhận được sau cái giây phút đầu thai, thì đó gọi là Quả Bình Sinh.

Mà đây là tôi đang giảng cho cái người mù tịt về A Tỳ Đàm, cho nên mấy cái tay mà học A Tỳ Đàm kiểu A Tỳ Đàm cực đoan nghe vậy là sẵn tay áo nhào vô cãi, rồi đăng đàn mở room chửi um sùm, thì cái truyền thống dân tộc mình là như vậy, phải không? Tức là bất biết, chẳng hạn như kỳ rồi tôi về Việt Nam tôi giảng cái vụ mà Rãi Tâm Từ. Trời đất ơi, có một cái tay đó là thôi... tra cứu kinh điển rồi lên rồi dè bừa, khích bác, chống đối, châm biếm, làm tum lum, mà họ không hề biết rằng tôi nói cái đó trong hoàn cảnh nào! Trong hoàn cảnh nào! Thì cái kiểu mà biết một mà không biết hai đó, trời ơi, nó ngựa non háo đá, Tôi cũng ngán. À, Đúng rồi, mấy người đó cũng có cái công. Đối với tôi, mấy người vừa có công, vừa có ơn. Chính họ làm cho tôi có một cái tuổi già mà nó an nhàn. Nó nản ấy. Rồi để họ đâm đá lung tung, rồi họ giành cái sân chơi. Xong vô tới họ bắt đầu lại dim sâu Phật Pháp vào trong bóng đêm. Cứ vậy đó.

Thì do Tiền nghiệp quá khứ mà chúng ta phải có một Tâm thức tái sinh vào đâu đó, trong cái kiếp kể này nè, đây. Cứ như vậy hết đời này sang đời khác. Mà cái tâm đầu thai đó là quả, là quả của một thiện, ác nào đó trong quá khứ. Bản thân tâm đầu thai nó là tâm quả. Và sau cái giây phút đầu thai đó, chúng ta lại tiếp tục sống với tâm quả nữa. Tâm quả gì? Quả gì? Hồi này tôi nói rồi. Mỗi thiện, ác quá khứ nó cho ra cái Quả Bình Sinh và Quả Tái Sinh. Quả Tái Sinh là nó tạo ra Tâm Đầu Thai cho mình đi đâu đó. Còn Quả Bình Sinh là gì ta? Là cái Tâm Nhân Thức, Nhĩ Thức,... sau cái đầu thai rồi đó. Mà mình thấy cái gì, thích hay là mình ghét; mình nghe cái gì mà mình thích hay là mình ghét; nghĩ, nếm, đụng, cái gì mà mình thích hay mình ghét, thì những cái chuyện mà mình ghi nhận đời sống như ý hay là bất toại, cái đó là Quả của quá khứ. Vấn đề là chỗ này. Đầu thai vào kiếp này là Tâm Quả, những cái mà mình thấy, nghe, nghĩ, nếm, đụng, thích hay là ghét đó, cái đó là Tâm Quả, đúng không? Nhưng mà cái vấn đề là cái phản ứng tâm lý khi mà mình gặp cái mình thích, gặp cái mình ghét, cái phản ứng tâm lý đó gọi là Tâm nhân.

Giờ tôi tôi dùng cái mã số nha cho quý vị dễ nhớ.

- Tất cả Tâm thiện nó có mã số là A1.

- Tất cả các Tâm quả là A2, xong chưa? Rồi.

Do Tâm A1 đời trước mà ta có Tâm A2 đời này. Và Tâm A2 chính là cái Tâm mà mình dùng nó để mình ghi nhận gọi là 6 Trần, phải không? Thấy, nghe, nghĩ, nếm, đụng đó là Tâm A2. Nhưng khi mà mình thấy nghe, nghĩ, nếm, đụng, mà cái phản ứng tâm lý của mình nó ra sao, thì cái phản ứng tâm lý nó quay trở lại là A1 nữa. Nó lại là Tâm nhân nữa. Bây giờ tôi nhắc lại tôi đọc như là công thức nha.

- Do Tiền nghiệp quá khứ nên đời này tôi sanh ra có 6 Căn.

- 6 Căn đời này là Quả của thiện ác quá khứ.

- Nhưng rồi với 6 Căn này nè, nó là Quả nhưng mà tôi lại thích hay là ghét trong 6 Trần. Như vậy, tiếp tục tôi lại tạo nhân mới để có 6 Căn khác trong đời sau.

Cái chuyện mà mình nhận được cái Quả xấu hay là Quả tốt, cái chuyện đó không quan trọng bằng cái phản ứng tâm lý của mình trước cái đó.

Người ta chửi mình đó là chuyện của người ta. Cái nhân xấu của người ta, nhân xấu A1, cái A1 của người ta. Và cái chuyện mà mình bị cái lỗi tai của mình mà mình nghe người ta chửi đó là A2.

Nhưng mà cái vấn đề ở chỗ đó là phản ứng tâm lý mình khi mình nghe người ta chửi, mà mình chánh niệm, trí tuệ, từ bi thì mình không sao, ổn. Nhưng mà dằng này mình hái cái quả cũ, mà mình lại tạo nhân cái mới bằng cách là mình sân si, mình phản ứng, mình xung đột, mình mâu thuẫn, mình kinh chống với người ta là lúc đó mình đang gieo Nhân xấu cho đời sau.

Đại khái như vậy. Rất là đơn giản. Không học thì nó rối, mà đại khái nó đơn giản như vậy.

- Do cái tiền nghiệp thiện ác quá khứ mà ta đầu thai vào đâu thì đó là Quả Tái Sinh.

- Còn Quả Bình Sinh tức là sau khi đầu thai rồi ta thấy, nghe, ngửi, nếm, đụng những thứ ta thích hay ta ghét thì đó là Quả.

- Mà phản ứng tâm lý trong lúc nhận Quả nó lại là Nhân.

Đúng rồi, bây giờ nói như vậy cho nó dễ nhớ.

- Do Tiền nghiệp quá khứ mà ta đầu thai vào đâu, do Tiền nghiệp quá khứ mà kiếp này ta nhận được những gì. Đó là Quả.

- Rồi khi ta nhận Quả mà phản ứng tâm lý của ta ra sao. Nó lại là Nhân.

- Chính Nhân này lại tiếp tục tạo ra đời sống khác, tạo ra Tâm đầu thai và tạo ra 6 Căn và 6 Trần.

- Chính vì cái Tiền nghiệp quá khứ mà bây giờ 6 Trần của mình nó như ý hay là nó bất toại.

Như tôi nói 1000 lần, 5000 lần, có những cái cảnh giới, có những cái không gian cư trú mà người ở đó họ thường xuyên tiếp xúc với 6 Trần bất toại. Thí dụ như địa ngục, hoặc như trong cái thân phận làm chó, heo, mèo, gà, thì 6 Trần những gì họ thấy, nghe, ngửi, nếm, đụng, thì nó kỳ cục lắm. Hoặc là trong cảnh giới loài người mình nè, thì nó có những cái khu vực cư trú mà người dân ở đó là từ bé đến già, hầu hết thời gian là tiếp nhận 6 Trần như ý. Thí dụ như là Tây Âu, Bắc Âu, Bắc Mỹ. Bắc Mỹ thì 50/50, Mỹ với Canada là 50/50, Tây Âu thì 30/70 (tức là 70 như ý, mà 30 bất toại). Còn Bắc Âu là coi như 80 cho đến 90% là như ý.

Như ý là sao? Cảnh đẹp, môi trường trong lành, thiên nhiên sạch đẹp, mà tổ chức xã hội, tình trạng chính trị, giáo dục, kinh tế cực kỳ ổn định. Quyền học, quyền sống, quyền phát biểu, quyền tín ngưỡng, tuyệt đối được tôn trọng. Quyền sống, quyền học hỏi, quyền thông tin, cho và nhận thông tin, quyền đi lại, nói chung là cái nhân quyền ở nghĩa rộng nhất được tôn trọng, đầy.

Bởi vì tôi nói 1000 lần, đó là mang thân người chưa có ăn thua gì đâu, mà mang thân người nó phải hội đủ những điều kiện sau đây, tiêu chuẩn sau đây, thì mới được gọi là thân người 10 điểm. Còn mà thân người 4 điểm, thân người 3 điểm thì nhiều lắm, trên thế giới bây giờ thân người, mang người thân người đó, nhưng mà tiêu chuẩn sống chỉ là 3, 4 điểm trên 10 thôi. Chứ 10 trên 10 là cái gì? Đơn giản lắm. Đó là cái điều kiện giáo dục, đó. Điều kiện giáo dục có nghĩa là cái chuyện mà mình lấy 4 năm đại học không phải là chuyện khó. Có nhiều quốc gia là Chính Phủ miễn phí 12 năm phổ thông. Miễn phí. Nhưng mà dù miễn hay không miễn không cần biết. Nhưng mà nói chung là cái điều kiện giáo dục, có nghĩa là cái chuyện là một người dân mà có được bằng đại học không phải là chuyện hiếm, phải không? Và bằng đại học đó đủ để cho họ cái hành trang vào đời. Vào đời là sao? Kiến thức đủ để sống đời, và cái thu nhập có được từ cái bằng đại học đó đủ để duy trì cái đời sống kinh tế của họ, đời sống vật chất của họ. Giáo dục đó gọi là điều kiện giáo dục. Chứ còn mà học muốn có được bằng đại học là khó, mà học xong cái bằng đó thiệt ra nó không có giá trị, không có dạy, dạy là cái gì đâu không, mấy cái phi thực tế, phi thực dụng là không xài được, phải không? Cho nên thứ nhất là điều kiện giáo dục, là được lấy bằng đại học, mà cái bằng đó là giá trị thiệt, rồi. Thứ hai là điều kiện về Y tế. Một đất nước mà người dân không có ngán ngại khi mà phải vào nha sĩ, vào bệnh viện, không có ngán ngại tiền bạc khi mà phải tiểu phẫu, đại phẫu. Chứ còn một đất nước mà mỗi lần nghe bệnh một cái là phải bán nhà, bán cửa, cầm cổ sổ đỏ, sổ hồng. Trong nhà có một người bệnh một cái là cả dòng xanh mặt, cả dòng, cả họ mà xanh mặt cái đó là thua. Phải có điều kiện về Y tế. Mà điều kiện đây là từ cái tài chánh để lo y tế, mà cả chất lượng thuốc men, y sĩ, bệnh viện, cơ sở hạ tầng phải chuẩn. Như vậy là điều kiện Y tế. Đầu tiên là điều kiện giáo dục, điều kiện Y tế. Thứ ba là điều kiện truyền thông, là người dân phải có đủ các điều kiện để tiếp nhận tất cả các nguồn thông tin không giới hạn, không bị tường lửa, không bị chặn đầu này bít đầu kia, phải không? Đó gọi là điều kiện về thông tin. Thứ tư nữa là điều kiện đi lại. Có nghĩa là muốn đi đâu thì đi. Passport quyền lực, đầy. Và những cái chuyện mà nghe người ta đồn đó, nói là có trục thăng dân sự, mình muốn đi cho biết thì không khó. Nghe nói có du thuyền, có Cruise, mình muốn đi cho biết thì không khó. Nghe nói có tàu cánh ngầm, nghe nói có xe lửa mà tốc hành vài trăm km/h, mình muốn đi cho biết thì không khó. Mỗi kỳ nghỉ hè mình có thể chơi trong nước hoặc đi ra nước ngoài thì không khó. Đó gọi là điều kiện đi lại, điều kiện đi lại. Thì có những cái đất nước mà người dân nghe nói Ca nô là họ mù mịt. Ca nô là họ chỉ thấy trên trên trên Tivi hay là trên báo, chứ còn cả đời họ không có rờ được Ca nô chứ đừng có nói là du thuyền, nha. Còn này xe lửa, rồi Ca nô, rồi trục thăng, rồi máy bay, rồi nghe nói có ghé thương gia, ghé hạng nhất, thì chẳng qua kẹo thôi, chứ nếu muốn cũng không có phải là ngoài tầm tay, không phải là bất

khả thi, đó. Thì như vậy muốn đi bằng phương tiện nào cũng không giới hạn, muốn đi đến nơi nào cũng không giới hạn, thì đó được gọi là điều kiện đi lại.

Vậy mình chốt lại. Một thân người mà hoàn hảo là phải hội đủ được bốn điều kiện:

- 1- Điều kiện giáo dục.
- 2- Điều kiện y tế.
- 3- Điều kiện truyền thông.
- 4- Điều kiện đi lại.

Ít nhất đây là 4 cái ít nhất. Còn không thì thiếu 1, thiếu 2, 3, hoặc có chỗ thiếu cả 4 luôn, thì quá tệ, quá tệ, đấy. Thì nhớ nha. Do Tiên nghiệp mà chúng ta đầu thai vào cái thân phận, hình hài và cảnh giới nào thì đó là Quả quá khứ, và sau khi đi vào Cảnh giới đó, cái thân phận, cái hình hài đó, chúng ta nhận được 6 Trần như ý hay bất toại thì đó lại là Quả nữa. Nhưng mà cái nó mệ ở chỗ là khi mà mình đón nhận Quả đó là cái phản ứng tâm lý của mình ra sao thì đó lại là Nhân.

Thì toàn bộ cái gọi là Cittavīthi, có nghĩa là cái Lộ Trình Tâm Thức, cái quy trình diễn biến của Tâm thức, nó chỉ có Tâm quả, Tâm nhân, Tâm quả, Tâm nhân tiếp nối nhau hoài hoài hoài vậy đó. Tâm quả là mình thấy, nghe, ngửi, nếm, đụng nó là Tâm quả. Rồi cái phản ứng tâm lý của mình trước những cái quả mà thích và ghét đó lại là Tâm nhân.

Cho nên người không có tu, khi mà nhận được cái Quả lành thì họ nhận bằng Tâm tham, lại là tạo Nhân xấu. Khi họ nhận cái Quả xấu thì họ lại nhận nó bằng Tâm sân, lại là tạo Nhân xấu nữa. Nói chung là người không có tu thì dầu nhận Quả lành hay Quả xấu đều tiếp tục tạo Nhân xấu. Còn người có tu, đặc biệt là người có học giáo lý, đặc biệt là người có học giáo lý và sống chánh niệm, thì dầu nhận Quả lành hay Quả xấu, thì họ đều tạo Nhân lành. Bởi vì họ đón nhận tất cả các Trần Cảnh bằng chánh niệm, trí tuệ, đấy, nhớ nha. Mình tu là mình khác người ta chỗ đó. Những cái đắng cay ngọt bùi đó là Quả quá khứ, còn cái phản ứng tâm lý của mình trước những đắng, cay, ngọt, bùi đó là Nhân hiện tại để cho Quả tương lai, Nhớ nha.

Toàn bộ cái diễn biến Tâm thức của mình chỉ là Nhân với Quả. Mình ghi nhận cái đắng, cay, ngọt, bùi là Quả. Phản ứng trước đắng cay ngọt bùi là Nhân. Cho nên Ngài Ledi Ngài có dạy mình câu thế này: "Khi người khác xử tệ với ta đó là Nhân xấu của họ. Khi ta phản ứng, có cái phản ứng tâm lý bất thiện, vậy đó là Nhân xấu của ta". Thay vì, thay vì mọi chuyện nó dừng lại ở đó, người ta đối xử tệ bạc với mình nó là Nhân xấu người ta. Người ta đánh chửi mình đó là Nhân xấu của người ta. Và cái chuyện mình bị đánh chửi đó là Quả. Tới đó là được rồi. Mình biết đây là Quả của mình là được rồi. Không có tiếp tục gọi là bất mãn tạo ra Nhân mới, còn đặng này mình thù hằn và có phản ứng, đấy. Có phản ứng, mình chửi lại, mình đánh lại, thì lúc bấy giờ là mình vừa nhận ngay Quả xấu mà vừa tạo thêm Nhân xấu.

Đương nhiên cái này tôi xin nói là tôi giảng mà tôi run. Tôi run là bởi vì người mà chấp nhận cái này là tôi không tin là được 1% nữa. Bởi vì bình thường mình là cơm gạo áo tiền, bình thường mình không có lo Đạo, mình không có lo sống Đạo, mình không có tư duy trong đạo, phải không? Mình chỉ nghe giảng như vậy nè, nghe cho biết thôi. "Khi người khác xử tệ ta, thì đó là Nhân xấu của họ. Phản ứng tâm lý của ta đó chính là Nhân thiện ác của ta". Nhưng mà mình không có thường sống trong đó. Mình không thường sống bằng cái tư duy này. Lúc đụng chuyện cái hiểu biết này xài không được. Tôi xin xác nhận nha. Tất cả Phật pháp, không riêng gì điều tôi đang nói, không riêng gì điều tôi đang nói, mà là tất cả Phật pháp hoàn toàn vô dụng nếu mà ta không có thực tập. Nếu ta không có thực tập, nha. Rồi dân mạng xã hội nó cắt khúc. Nó cắt cái chỗ là "Tất cả Phật pháp đều là vô dụng". Nó cắt cái khúc đó đó, rồi nó mới đem lên mạng. Nó cắt khúc đó thôi, nó không dám cắt thêm đâu, nó đâu có dám, cắt khúc đó thôi. Mới đem lên mạng nói là Sư Toại Khanh chửi giáo pháp, không phải. Mà dân mạng Việt Nam là 4000 năm văn hiến. Một dân tộc anh hùng luôn luôn thích làm chuyện quang minh lỗi lạc này.

Tôi nhắc lại: "Tất cả Phật pháp đều là vô ích nếu mà mình không có thực tập". Các vị thử nghĩ coi có đúng không? Không có thực tập là đều vô ích. Nó giống như là nắng gió mây trời vậy đó. Nó không giúp được gì cho một cái người dốt nát. Không giúp được, tại vì tôi cần, tôi biết là phơi nắng tốt cho xương, cho da, đúng không? Rồi, tốt cho xương, thì tôi biết tôi mới phơi, rồi lúc nào là lúc nên phơi nắng, lúc nào là lúc nên tránh nắng. Tôi phải biết, phải biết thì lúc đó cái nắng nó mới giúp cho tôi được. Rồi nắng gió, rồi nước, nếu mà tôi biết khai thác đó, tôi có phong điện, tôi có thủy

điện, tôi có quang điện, ánh nắng mặt trời tôi có hết. Đàng này tôi không có biết gì hết. Thì bao nhiêu triệu năm trên trái đất này thì lúc nào không có gió, lúc nào không có nước, lúc nào không có nắng, nhưng mà vấn đề là người ta có biết khai thác nó hay không? Chứ bây giờ có biết bao nhiêu đất nước, có biết bao nhiêu dân tộc trên thế giới này cũng có nước, cũng có nắng, cũng có gió, mà ban đêm không có điện. Yeah! Có nhiều lắm. Không phải có nhiều, mà là hầu hết, hầu hết trên thế giới, hầu hết những cái vùng mà gọi là ngoài trừ ra xứ tiên tiến là cứ cúp điện liên miên, liên miên, hoặc lệ thuộc dòng điện của láng giềng. Còn nếu mà cái dòng điện trong nước thì cà chập, cà chờn, cà chập, cà chờn vậy đó, có, có. Mà tối ngày cứ tưởng mình trên mây, cứ tưởng mình là gì hay lắm, nhưng mà lệ thuộc đủ thứ hết. Cho nên, tôi nhắc lại, nắng, gió, và nước ở đâu cũng có, nhưng không phải ở đâu người ta cũng biết đến thủy điện, phong điện và quang điện, cái đó không chắc.

Ở đây Phật pháp cũng vậy. Phật pháp là tuyệt đối vô ích nếu mà chúng ta không biết thực tập.

1- Thứ nhất là không có kiến thức.

2- Thứ hai là không có nhận thức.

3- Thứ ba là không có thực tập và hành trì.

Thì Phật pháp không giúp được gì hết. Bây giờ các vị hỏi, đi hỏi tất cả các vị Cao Tăng coi có đúng không? Bây giờ người ta đề mình ra người ta tụng hoài mình được cái gì? Mình chưa có biết đọc, biết viết, mà nó cứ đề ba cái cuốn đại số, đạo hàm gì của cấp ba, nó đề mình ra nó đọc hoài vậy đó. Ba cái phương trình đạo hàm gì nó đọc hoài cho mình nghe, mà mình chưa biết đọc viết. Quý vị nghĩ sao? Nghĩ sao? Chuyện vậy mà không hiểu. Chuyện đơn giản vậy mà không hiểu. Không biết đọc, không biết viết, mà cứ nghe người ta đọc ba cái sách hình học với đại số, người ta đem ra người ta đọc hoài ba sách vật lý cấp 3 người ta đem ra người ta đọc hoài vậy đó rồi trách, trách là tại sao mà tôi căn cơ thấp kém, thiếu duyên, thiếu phước, tôi không có hiểu. Tại vì mình không chịu học mà làm sao mà nghe hiểu nổi, làm sao mà nghe hiểu nổi?

Cho nên làm ơn nhớ giùm là ta đang sống trên cái nền của Tiền nghiệp, nhưng mà trên cái nền ấy, ta tiếp tục tạo ra cái Nhân mới cho đời sau kiếp khác. Mà Nhân mới đó chính là phản ứng tâm lý chúng ta trên cái nền của Quả cũ, nghe kịp không? Cái nhân mới nó được thiết lập trên cái nền của cái Quả cũ. Do Quả cũ ta có hình hài này và ta có 6 Trần tương ứng với cái Quả đó. Còn cái phản ứng tâm lý chúng ta trước 6 Trần đó, nó mới làm nên cái hình hài mới cho kiếp sau. Thì toàn bộ cái đó được gọi là "Quy trình diễn biến tâm thức". Tức là Nhân – Quả – Nhân – Quả.

Giảng cho cái người mù tịt không biết gì hết. Còn mấy cái tay A Tỳ Đàm cực đoạn là xăn áo nhảy vô cãi thì xin chúc phúc. OK.

Còn quý vị nào muốn học sâu thì bắt buộc, thì này tôi có nói rồi. Một là phải học nhóm, kiếm thầy bạn học nhóm. Hai là phải ghi danh học trực tiếp tại Kālāma hoặc Thụy Sĩ. Chúng ta biết rằng là lớp học vừa rồi ở Thụy Sĩ, nói một cách công tâm, đừng có nghĩ tầm bậy, tầm bạ, phải không? Khoe, không phải. Có khi gì đâu khoe? Chúng ta có 80 người mà 10 quốc gia, 10 quốc tịch, 10 tấm Passport khác nhau. Kỳ này cái lớp 2024 vừa xong. Vừa xong hôm tháng 6 há? 6. Thì bây giờ là cuối tháng 8 nè. Thì cái danh sách mà cho lớp năm 2025 là nó gần đầy rồi, gần đầy. Mà chúng tôi nghĩ rằng chắc chót lại 50. Không biết giờ cuối nhiều. Nhưng mà cái 50 đó là gần đầy. Có nghĩa là họ phải bay từ Việt Nam qua, bay từ Mỹ qua, còn Châu Âu là khỏi nói. Châu Âu thì đi xe lửa, xe hơi, nhưng mà Việt Nam với Mỹ qua là gần đầy 50 đó rồi, thì bắt buộc, nhiều người nói tôi ác, nhưng mà tôi nói thiệt.

Nếu mà anh không có thiết tha thì anh không dám bỏ tiền, anh không có dám bỏ thời gian, bỏ cái công sức để anh đi học. Khi mà anh dám bỏ ba cái thứ này nè: Thời gian, Tiền bạc, Công sức, thì lúc đó Phật pháp có khó, có đặng, cỡ nào anh cũng nuốt được. Còn đặng này mà anh cứ ngồi yên, anh rước thầy bà về đó, thì tôi không tin, bản tôi chết tôi cũng không tin. Vì tâm lý phàm tôi biết mà. Mình muốn đi cầu Pháp là phải chịu cực thì sức nạp nó mới khá. Còn cứ mình ngồi yên, mình chờ sung rụng thì tôi không có tin. Tôi không có tin đâu nha.

OK. Bây giờ là... Hay quá, vừa đúng giờ! Xin gặp lại bà con thứ năm tuần sau.